

TAFJORDVISA

Stille hviler kvelden over Tafjords strand
Fjellene seg speiler i det klare vann
Fiskerfolket reder seg til nattero
I den lille stue hvor de har sitt bo

Det var da det hendte som vi kjenner til
Og man må vel kalle det et skjebnespill
Ingen kunne ane hvilken gru det ble
Denne kveld i Tafjordbuktens stille fred

Skredet kom og mange hjem ble lagt i grus
Ingen ante noe før de hørte bølgens brus
Mange kjempet tappert men ble bølgens rov
Andre stilt og rolig inn i døden sov

Mange måtte late her sitt unge liv
Bort fra far og moder, søsknener og viv
Mange kjempet tappert, tappert for sin brud
Alle må jo engang vandre til sin Gud

Atter ligger Tafjord som om den har glemt
Hva det i sin våte kalde grav er gjemt
Sådan går det ofte her på livets hav
alle må jo engang vandre til sin grav